

се на гърба ти и хванахъ златната ти грива. Хайде сега на небето! Че отъ тамъ пъкъ отидохме на месечината. Тъкмо въ туй време, гледамъ — двата гължба летятъ край месечината. Подгонихъ ги азъ, бре тукъ, бре тамъ, цѣла нощъ скачахме отъ звезда на звезда, но не можахъ да ги хвана. Най-сетне се ядосахъ и се събудихъ.

Заговори най-сетне голобрадиятъ:

— Ахъ, братя, какви хубави сънища сте сънували! Кжде ще се мѣря съ васъ! Сънувамъ азъ, че стоиме трима до огъня. Не щешъ ли — единиятъ отъ васъ се превърна на крилатъ конь и почна да тропашъ кракъ. Въ

туй време пъкъ другиятъ се превърна на чуденъ юнакъ и скочи върху гърба на крилатия конь. Дигнахте се къмъ небето. Азъ гледахъ нагоре, гледахъ, докато ми се изкриви вратътъ. И, когато изчезнахте отъ очитъ ми, стана ми много мжно и горчиво заплакахъ. Сетне си рекохъ:

— Тѣ вече никога не ще се върнатъ.

И изядохъ гължбитъ. Изядохъ ги на сънъ. Честна дума.

Брадатитъ скочиха:

— Не може да бжде! Какво приказвашъ?

Но, когато бръкнаха въ тенджерата, тѣ намѣриха само коститъ.

Преразказа А. Каралийчевъ

РОДНА КНИГА

Сбогомъ, лѣто, птички пойни
и на васъ полета знойни;
ще се видимъ догодина,
че ваканцията мина.

Ние, като житно зрънце,
пихме сокъ отъ ясно слънце;
ето ни сега ранили,
весели и съ нови сили.

Всички носимъ въвъ сърдцата,
въздуха отъ планината,
а къмъ нашта книга родна
обичъ чиста и свободна...

И. Стубель

